

Oh õn - nis ma - ja, mis Sind vas - tu võ - tab,
mis a - la - ti Sind te - re - ta - ma tõt - tab

Sa hin - ge sõ - ber, Is - sand Jee - sus Krist;
kui arm - sa - mat ja kal - list kü - la - list;

kus sü - da-med kõik tuk - su - vad Sul vas - tu, kõik sil - mad

Si - nu poo - le vaa - ta - vad; kus ükski ei Su

kä - sust ü - le as - tu, kõik Si - nu sõ - na kuul - ma no - be - dad.

2. Oh õnnis maja, kus ka lapsukesi
Su juurde kantaks' palve kätega;
oh laste sõber, kes ei hoidmast väsi
neid suurema kui ema armuga;
kus Sinu jalgele nad liginevad
ning Sinu hellale kõnet kuulavad
ja aegsasti Su kiitust häälitsevad,
Sind tunnevad kui oma Issandat.

3. Oh õnnis maja, kus Sa ligi oled,
kus rõõmus ükski Sind ei unusta!
Oh õnnis maja, kus Sa aitma tuled
ning oled sõber, arst ja trööstija!
Kust siis, kui päeva töö on otsa saanud,
kõik lähevad üksteise järele
nad sinna, kust Sind Isa läkitanud:
Su juurde taeva, isamajasse.

*Vitis: "Oh õnnis maja" (O selig Haus)
Eduard Niemeyer.*

*Sõnad: Karl Johann Philipp Spitta, 1801-1859.
Tõlge: Julie Wilhelmine (Helmi) Ederberg
(sündinud Elens), 1861-1897.*